

endvidere fremkommet følgende Vædringsfor-
slag:

Af Indenrigsministeren:

Til § 3.

Begyndelsen af Paragraphen affattes saaledes: „Enhver Jordbruger er, med den Undtagelse, som indeholdes i § 6 af Forordning af 9de Juli 1817 angaaende nogle nøiere Bestemmelser til Forordning 29de October 1794, pligtig til, naar den paastødende Nabo forlanger det, mod ham at sætte“ osv.

Til § 25.

I 6te Linie indskydes „samt“ foran „Pl. 13de September 1806“, i 7de Linie sættes Punktum efter „Gjerdeshygmændene“, og Resten af Paragraphen udgaaer.

Formanden: De to af Indenrigsministeren stillede Vædringsforslag ere først omdeelte idag, og der vil derfor behøves Thingets Samtykke til deres Foretagelse til Forhandling og Afstemning. Hvis ikke Afstemning forlanges, vil jeg betragte Samtykket som givet uden Afstemning. (Ophold). Dette er saaledes Tilfældet.

Ved de af Udvalget stillede Vædringsforslag ville et Par Smaarettelser være at foretage. Naar det saaledes i Udvalgets Vædringsforslag under Nr. 10 til § 8 staaer „i samme Afsnits 3die Sætning“, da skal det være „i samme Afsnits 3die Linie“. Det vil let sees, at det er ved en Incurie, at der er kommet til at staae „Sætning“. I Udvalgets Vædringsforslag under Nr. 16 til § 17 staaer der „i 2det Punktums 8de Linie“, det skal være „i 2det Punktum i 8de Linie“.

Efter Aftale med Ordføreren skal jeg dele Forhandlingerne i 2 Afsnit, saaledes at der først forhandles om §§ 1—12 inclusive med de dertil stillede Vædringsforslag. Dette Afsnit er saaledes under Forhandling.

Ordføreren (Mourier-Petersen): Som det vil sees af den fremlagte Betænk-

ning, har Udvalget været enig i at erkende, at den nugældende Hegnsforordning af 29de October 1794 i det Hele taget kan trænge til en Revision, idet flere af dens Bestemmelser ikke længere svare til Forholdene, og at det vil være rigtigt ved en ny Lov at indføre mere tidssvarende Bestemmelser. Med Hensyn til selve Lovudkastets Indhold har Udvalget i det Væsentlige kunnet slutte sig til det. Vi ere enige i, at det vil være rigtigt at fastsætte ved nye Lovforskrifter, at andre Hegn end de hidtil brugelige kunne ansees for lovligt. De ældre Hegn ere nemlig ofte forbundne med et betydeligt Jordtab, og det vil let sees at dette paa Grund af de betydelige Fremskridt, Agerbruget har gjort i den lange Tidperiode siden 1794, meget ofte kan være forbundet med Ulemper. Egeledes vil der ogsaa være Grund til, at Hegnsplantninger, hvor disse indtage uforholdsmæssige Dimensioner, navnlig hvor de dannes af store Træer og store Buske, indskrænktes, idet de dels ved deres Skygge, dels ved Røddernes Indtrængen ville kunne bevirke Skade for den tilstødende Jordbruger paa hans Mark. Men denne vor Betragtning fører os imidlertid ikke saa vidt, at vi vilde kunne ansee det for rigtigt at sælde en Dødsdom over Hegnene overhovedet, og vi maae tvertimod stemme overeens med Regjeringen i, at det er rigtigt at opretholde Hegnspligten. Forholdene ere jo nemlig ingenlunde eens her i Landet. Der gives Egne, hvor man nepop trænger til Hegn, og hvor der burde opføres flere, end der nu er, selv om ogsaa disse ere forbundne med Jordtab, og hvor Hegnsplantninger af climatisk Hensyn ere et saa stort Gode, at man bør frede og værne om dem, og ved ethvert Middel søge at opmuntre dertil. Det vil imidlertid let sees, at det vil have sin Vanskelighed at give saa detaillerede Regler, at de ville kunne finde Anvendelse paa de forskjellige Egne, eftersom Forholdene ingenlunde ere eens, og Udvalget maag derfor med Lovforslaget være enig i, at Meget i de enkelte Tilfælde maa overlades til Synsmændenes Skjøn. Imidlertid have vi dog troet, at det kunde være ønskeligt, at en noget større